

нѣ, като Сулиманъ затриваше на такавъ варварскій способъ толкова множество несчастливы. Милошъ е убо видѣлъ че на миренъ способъ нищо неще може да свърши. Трѣбѣ изново да ся захване бой, казваше той, пакъ макаръ и нищо несвършилъ и тутакси загиналъ. Сама-та смъртъ ще бѣде благодать; тя ще можда прикъсне конецъ-тъ на тѣжка-та сѣдбина, която вече неможе да ся тегли. Негли ние хиляда пѣты по-добрѣ да ся загине отъ само една ударнѣ на бойно-то поле съ сабиѣ въ рѣкѣ, нежели да чакамъ пресѣждане-то на върогазитель-тъ, Сулимана, и да гледамъ братия-та си като мученицы да скапватъ на колове-тъ, а да неможѣ да имъ отидѣ на помощъ? Всички Сърби трѣбѣ да мислѣтъ както и азъ, и какъ щѣтъ инакъ да мислѣтъ? На кого ся надѣватъ? Най-после ще ся и на Бога двоумѣтъ! това е доволно доказателство на сѣрбско-то дълготерпение. Немамы оружие, немамы баруть а немамы и пары да си приготвимы, что ни трѣба; нѣ както Богъ даде! Мы имамы всички една воля, а то е доволно, то ще ни дотѣкми всичко что немамы.“

Сулиманъ бѣше проводилъ единъ свой вѣренъ человекъ въ Смедерево да убие единъ Милошевъ пріятель, оногова Стояна Главаша, единъ отъ най-добры-тъ кнезове, и отъ най-славны-тъ ратницы сѣрбски. Като ся донесе глава-та на тая жертва въ Бѣлградъ, единъ отъ убійцы-тъ рече на Милоша: „Кнеже, видѣли главѣ-тъ на Главаша? — сега е на твоя-та рѣдъ!“ На тая речи неговы Милошъ му отговори: „Вѣра ми, азъ съмъ можѣ-тъ отъ кола турилъ въ